

[Nyboe Andersen.]

perspektiver, den rejser for det fremtidige arbejde, og det forudsætter, at beretningen indeholder nogle synspunkter, som indbyder til en sådan debat, og at den fremkommer meget hurtigt efter, at det tidsrum, den omtaler, er afsluttet.

Det siges i bemærkningerne, at man tænker sig en årlig beretning, og at man forestiller sig den som en slags fortsættelse af de supplementsbind, som udsendes til udenrigsministeriets rapport om Danmark og De europæiske Fællesskaber. Det er værdifulde bøger, som indeholder umådelig mange kendsgerninger, al respekt for det, men alligevel må jeg nok sige, at sammenligningen ikke beroliger mig med henblik just på mulighederne for en frugtbar debat i folketinget på grundlag heraf.

Mere interesse knytter der sig nok til andet stykke i § 6, hvorefter regeringen skal underrette et særligt folketingsudvalg om forslag til Rådsvedtagelser; der bliver umiddelbart anvendelige i Danmark, eller til hvis opfyldelse folketingets medvirken er nødvendig. Men igen må man nok sige, at det vil bero både på regering og folketing, hvor stor indflydelse tinget gennem denne ordning vil kunne få på beslutningsprocessen.

Jeg tror, det er vigtigt, at forslag bliver fremlagt for dette udvalg på det tidligst mulige tidspunkt. Er de først nået helt frem på Ministerrådets bord, er det langt sværere at gennemføre ændringer, end hvis der kan gribes ind på et tidligt tidspunkt under forslagetets behandling i Kommissionen og i de forskellige EF-instanser, hvor det fremlægges til høring, f. eks. det økonomiske og sociale udvalg. Det er vel også et spørgsmål, om det kun er forslag til Ministerrådsvedtagelser, der skal forelægges for folketingsudvalget. Kan der ikke også være tilfælde, hvor forordninger, der kan vedtages af Kommissionen, bør forelægges? Jeg mener som sagt, at vi bør se på den nærmere formulering af § 6 i udvalget og i det hele taget drøfte de muligheder, folketinget kan få for aktivt at deltage i udformningen af de dan-

ske standpunkter i det kommende europæiske samarbejde.

I den forbindelse er det naturligt at sige lidt også om den kommende danske deltagelse i Europaparlamentet. Det er jo i øjeblikket sådan, at der deltager danske parlamentarikere, medlemmer af dette høje ting, både i FN's generalforsamling, i Nordisk Råd og i Europarådet, men man må nok sige, at tinget som sådant beskæftiger sig meget lidt — om overhovedet — med, hvad der egentlig kommer ud af denne deltagelse. Sådan må det ikke blive for Europaparlamentets vedkommende. Man kan nok sige, at dette parlaments beføjelser er ret begrænsede, men det har alligevel stor betydning som opinionsdannende element i det europæiske samarbejde, og derfor bør retningslinjerne for den danske delegations indsats i parlamentet også blive en virkelig integrerende del af folketingets arbejde og interesefelt.

Man kunne måske forestille sig, at det udvalg, der omtales i andet stykke af § 6, blev et 21 mands udvalg med stedfortrædere, og at de 10 medlemmer, som skal vælges til Europaparlamentet, blev udpeget af partierne inden for den ret store kreds af medlemmer og stedfortrædere, som dette udvalg ville få, og beretningen fra parlamentsdelegationen kunne da naturligt komme til at indgå i beretningen fra udvalget.

I Ministerrådet vil de danske synspunkter blive fremført af et medlem af regeringen. Jeg forstår, at det i den nuværende regering vil være udenrigsøkonomiministeren, der normalt vil indtage Danmarks plads i Rådet, men ved behandlingen af en række spørgsmål vil andre fagministre deltage sammen med ham eller alene.

Bag ved denne fordeling af opgaverne mellem flere ministre ligger der et vanskeligt administrativt problem, nemlig spørgsmålet om, hvordan ansvaret for den endelige udformning af det danske standpunkt til konkrete sager skal placeres. Det er et spørgsmål, der har givet anledning til mange interne stridigheder i flere af de nuværende